

Gf.IV.30.509/2013/11.

A Debreceni Ítéltábla a Lichy Ügyvédi Iroda (CÍM, ügyintéző: Dr. Lichy József ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME, Cg...., adószám: ...) felperesnek, a Kovács Kázmér Ügyvédi Iroda (CÍM, ügyintéző: Dr. Kovács Kázmér ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME, Cg...., adószám: ...) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2013. július 8-án meghozott 23.G.40.198/2011/44. számú ítélete ellen a felperes részéről 44/I. számon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2013. december 11. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését pedig helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 381 000 (Háromszáznolcvanegyezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 1 754 000 (Egymillió-hétszázötvennégyezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította és a felperest arra kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1 000 000 Ft perköltséget.

Az ítéletében megállapított tényállás szerint 2004. szeptember 21-én az alperes mint megrendelő és a felperes mint vállalkozó között írásba foglalt vállalkozási szerződés jött létre, amelyben a felperes arra vállalkozott, hogy az alperes 1999. január 1-je és 2002. december 31-e közötti export termelésével összefüggésben felhasznált termékdíj köteles termékekre jutó környezetvédelmi termékdíjat az érvényben lévő jogszabályi előírások alapján az alperes javára visszaigényli.

A szerződésben a felperes vállalta, hogy kidolgozza, számításokkal és dokumentumokkal alátámasztja az export értékesítésekre jutó termékdíj köteles termékek felhasználását és gondoskodik ezek előterjesztéséről, beadásáról a SZERVEZET NEVE felé.

Az alperes pedig azt vállalta, hogy a felperes tevékenységének eredményeként számára visszatérített pénzüsszeg 33%-át megfizeti a felperesnek, amely összeg az általános forgalmi adót nem tartalmazta.

2006. június 5-én a felek a fenti szerződésüket akként módosították, hogy az alperes 2002. évi export termeléséhez kapcsolódóan visszatérítésre kerülő termékdíjakból a felperes 50%-os mértékű díjazásra lesz jogosult.

A 2001. és a 2002. évek exportjához kapcsolódóan a termékdíj visszatérítésére vonatkozó kérelmet a felperes - hiánypótlást követően - 2005. december 6-án benyújtotta a INTÉZMÉNY1 NEVE.

A minisztérium 2006. június 28-án arról értesítette az alperest, hogy hatáskör hiányában a 2001. évre vonatkozó kérelmét az FELÜGYELŐSÉG NEVE, a 2002. évre vonatkozó kérelmét pedig az INTÉZMÉNY2 NEVE tette át.

Az FELÜGYELŐSÉG NEVE az alperes 2001. évre vonatkozó termékdíj visszaigénylés iránti kérelmét 24 896 906 Ft erejéig alaposnak találta, az alperes pedig az ezen összeg után járó vállalkozói díjat a felperesnek átutalta.

Az alperesnek a 2002. évre vonatkozó termékdíj visszaigénylés iránti kérelmét az adóhatóság nem bírálta el, a INTÉZMÉNY1 NEVE által hozzá megküldött iratanyagot érdemi intézkedés nélkül visszaküldte a kérelmezőnek. Ezért az alperes bírósághoz fordult az ügyben eljárni köteles hatóság kijelölése érdekében.

A Fővárosi Ítéltábla a 2010. március 10-én meghozott 3.Kkk.50.128/2010/2. számú végzésével eljáró hatóságként az INTÉZMÉNY2 NEVE jelölte ki.

Az eljárásra kijelölt adóhatóság és az alperes képviselői 2010. április 28-án egyeztetést tartottak, amelynek során megállapították, hogy a INTÉZMÉNY1 NEVE részéről 2006. június 29-én megküldött kérelemmel az eljárás az adóhatóság előtt megindult. Annak folytatásához szükséges, hogy az alperes „Az adózás rendjéről” szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) előírása alapján tegyen eleget a bevallási kötelezettségének.

Mivel az alperes havi bevallásra kötelezett a környezetvédelmi termékdíj nettó összegét az adott évi 01. bevalláson kellett szerepeltetnie, amelynek módosítására a 0731. önellenőrzési bizonylat szolgált.

Ezért az egyeztetésen az adóhatóság a 0731. bevallás benyújtását kérte az alperestől, ugyanakkor tájékoztatta arról, hogy az 53/2003. (IV.11.) Korm. rendelet 8. §-ának (3) bekezdése alapján a visszaigénylőnek a jogosultság keletkezését követő egy év áll rendelkezésére a kérelem benyújtására.

2010. augusztus 9-én az adóhatóság ismételten felhívta az alperest a termékdíj összegének módosítására szolgáló nyomtatvány benyújtására, aminek az alperes nem tett eleget.

Ezért az adóhatóság a 2010. október 8-án meghozott végzésével az alperesnek a 2002. évre vonatkozó környezetvédelmi termékdíj visszaigénylése tárgyában indult eljárást megszüntette.

A felperes a keresetében egyrészt annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy az alperes 2002. évi exportjához kapcsolódó termékdíj visszatérítése kapcsán a vállalkozói szerződés teljesítése kizárólag az alperesnek felróható és indokolatlan magatartása miatt vált lehetetlenné, ezáltal a felperes szabadult a vállalkozói szerződésben vállalt kötelezettségének teljesítése alól.

Kérte továbbá, hogy a bíróság a Ptk. 312. §-ának (3) bekezdése alapján - kártérítés címén - 29 616 066 Ft és járulékai megfizetésére kötelezze az alperest.

Állította, hogy az alperes 2002. évi exportjához kapcsolódó 35 080 000 Ft környezetvédelmi termékdíj visszatérítése kizárólag az alperes jogellenes és felróható magatartása miatt vált lehetetlenné azáltal, hogy a visszatérítéshez szükséges bevallási nyomtatványt az alperes az adóhatóság többszöri felszólítása ellenére sem nyújtotta be.

Állította továbbá, hogy a módosított vállalkozási szerződés alapján a 2002. év vonatkozásában 29 616 066 Ft vállalkozói díjra lett volna jogosult, amelyet az alperes a Ptk. 312. §-ának (3) bekezdésében és a 339. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján köteles részére megtéríteni.

Az alperes a felperes teljes keresetének az elutasítását kérte.

A felperes megállapításra irányuló kereseti kérelmével összefüggésben állította, hogy az ilyen tartalmú kereseti kérelem előterjesztésének a Pp. 123. §-ában meghatározott feltételei a jelen esetben nem állnak fenn.

A felperes marasztalásra irányuló kereseti kérelmével összefüggésben pedig arra hivatkozott, hogy a 2002. évi termékdíjak visszaigénylésére vonatkozó kérelmet a felperes elkésztette és nem az eljárásra hatáskörrel rendelkező szervhez nyújtotta be, az adóhatóság által kért önrevízió helyességének ellenőrzéséhez szükséges alapidokumentumokat pedig nem bocsátotta az alperes rendelkezésére. A 2002. év tekintetében a vállalkozási szerződés teljesítése tehát nem az alperesnek felróható okból lehetetlenült, amelyre tekintettel a felperes kártérítés iránti követelésének hiányzik a jogalapja.

Emellett az alperes vitatta a felperes marasztalásra irányuló kereseti kérelmének az összecszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság a felperes valamennyi kereseti kérelmét megalapozatlannak találta.

A felperes megállapításra irányuló kereseti kérelmével összefüggésben rámutatott, hogy az adott esetben nem volt akadálya annak, hogy a vállalkozási szerződés alapján a felperes marasztalást kérjen - amely igényét egyébként a felperes a perben elő is terjesztette -, ezért a megállapítási kereset előterjesztésének a Pp. 123. §-ában meghatározott feltételei nem álltak fenn.

A marasztalásra irányuló kereseti kérelemmel összefüggésben az elsőfokú bíróság a perben beszerzett igazságügyi könyvszakértői vélemények alapján megállapította, hogy a 2002. évi exporthoz kapcsolódó környezetvédelmi termékdíj visszatérítésére irányuló kérelmet az 53/2003. (IV.11.) Korm. rendelet 8. §-a értelmében 2003. december 31-ig lehetett volna benyújtani, amely határidőt a felperes elmulasztotta.

Megállapította továbbá, hogy a felperes a 2002. év vonatkozásában a visszaigénylés iránti kérelmet nem a 10/1995. (IX.28.) KTM rendelet 8. §-ának (1) és (2) bekezdéseiben meghatározott formanyomtatványokon terjesztette elő. Mindezekből pedig azt a következtetést vonta le, hogy megalapozatlan a felperesnek az az állítása, hogy a 2002. év vonatkozásában a vállalkozási szerződés teljesítése kizárólag az alperesnek felróható okból lehetetlenült.

Rámutatott, hogy mivel a felperes a 2002. év vonatkozásában a termékdíj visszaigénylése iránti kérelmet nem megfelelően készítette elő, a perben súlytalan volt annak megítélése,

hogyan az adóhatóság által megjelölt önrevíziós nyomtatványt az alperes benyújtotta-e vagy sem.

Ezzel összefüggésben megjegyezte, hogy az adóhatósági egyeztetésről felvett emlékeztetőben is található utalás arra, hogy az igényérvényesítésére megállapított határidő lejárt.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes vonatkozásában olyan jogellenes magatartást nem lehetett megállapítani, amely a felperest ért kárral okozati összefüggésben állt volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatását és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az alperesnek a keresete szerinti marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen nem tárta fel, a beszerzett bizonyítékokból pedig téves következtetéseket vont le.

Előadta, hogy a 2002. évi exporthoz kapcsolódó termékdíj visszatérítése iránti kérelmet az alperes nyújtotta be a INTÉZMÉNY1 NEVE, mégpedig 2003. április 18-án, egy nappal az 53/2003. (IV.11.) Korm. rendelet hatályba lépése előtt.

E kérelem kapcsán a minisztérium hiánypótlási felhívást adott ki, amelyet már a felperes teljesített.

A kérelem tehát határidőn belül került előterjesztésre, ezért téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a felperes már az eredeti kérelmet is határidőn túl nyújtotta be.

Állította továbbá, hogy a 2003. áprilisában megindult eljárás lefolytatására kijelölt adóhatóság az alperes visszaigénylés iránti kérelmét érdemben bírálta volna el, amennyiben az alperes eleget tesz az adóhatóság felhívásának és benyújtja az önellenőrzési nyomtatványt.

Az alperes azzal, hogy a nyomtatvány benyújtását elmulasztotta, maga hiúsította meg a régóta húzódó eljárás érdemi elbírálását, abban tehát a felperest semmilyen mulasztás nem terheli.

Előadta továbbá, hogy az elsőfokú eljárásban indítványozta az adóhatóság illetékes alkalmazottjának a tanúkenti kihallgatását annak tisztázására, hogy az önellenőrzési nyomtatvány beadása esetén az alperes visszaigénylés iránti kérelmét az adóhivatal miként bírálta volna el.

Az elsőfokú bíróság a tanút az adóhatóság címéről megidézte, azonban az idézés szabályszerű kézbesítésére nem került sor, mivel az adóhatóság közlése szerint az alkalmazott jelenleg gyed-en van.

Ezt követően az elsőfokú bíróság a tanú ismételt megidézése érdekében további intézkedést nem tett, amivel - a felperes véleménye szerint - eljárási szabálysértést követett el.

Abban a kérdésben ugyanis, hogy hogyan döntött volna a visszaigénylés iránti kérelemről, kizárólag az adóhatóság válasza fogadható el, azt nem helyettesítheti sem szakértői vélemény, sem más „perjogi bizonyítás”.

A felperes álláspontja szerint az adóhatóság nyilatkozatát a perben beszerzett szakértői vélemények sem pótolják, mivel a jelen esetben nem különleges szakértelmet igénylő

válaszadásról van szó, hanem kifejezetten egy adott közigazgatási szerv döntési kompetenciájába tartozó kérdés megválaszolása a feladat.
Ezért az adóhatóság válaszadása nélkül a jelen perben megalapozott döntés nem hozható.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú eljárás során a felperes nem terjesztett elő indítványt az adóhatóság megkeresésére vagy megidézésére, ezért a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott ezen indítványok teljesítésének az elsőfokú bíróság részéről történt elmulasztására.

Rámutatott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a felperes indítványára rendelt ki a perben szakértőket, az elsőfokú eljárásban tehát még a felperes is úgy ítélte meg, hogy a szakértőknek feltett kérdések megválaszolása különleges szakértelmet igényel.

Azt a tényt pedig, hogy az adóhatóság eljáró alkalmazottját a bíróság tanúként nem tudja kihallgatni, a felperes tudomásul vette, a tanú új idézési címét a bíróságnak nem jelentette be.

Az alperes álláspontja szerint tévesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy a 2002. évre vonatkozó kérelem határidőn belül került előterjesztésre, mivel mind a perben beszerzett szakértői vélemények, mind a Fővárosi Ítéltábla végzése, mind pedig a felperesnek az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatai ennek az ellenkezőjét bizonyították. Megjegyezte, hogy a felperes még a fellebbezésében is akként nyilatkozott, hogy a 2002. adóévre vonatkozó kérelem a 2001. évre vonatkozó hiánypótlással egyidejűleg, - tehát elkészen - került előterjesztésre.

A perben beszerzett szakértői vélemények alapján pedig az is egyértelműen bizonyítást nyert, hogy a kérelem a hatályos jogszabályi előírásoknak sem felelt meg.

Az ítéltábla mindenekelőtt megállapította, hogy a felperes fellebbezése - a felperesnek a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata szerint - az elsőfokú ítéletnek a megállapításra irányuló kereseti kérelmét elutasító rendelkezésére nem terjedt ki, azt tehát a felperes a jelen másodfokú eljárásban már nem sérelmezte. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ez a rendelkezése a Pp. 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján jogerőre emelkedett, amelyre tekintettel az ítéltábla - figyelemmel a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésében foglaltakra - az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Az ítéltábla az iratokhoz F/39. és F/43. alatt csatolt okiratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy az alperes a 2010. augusztus 23-án és 2010. szeptember 23-án küldött elektronikus leveleiben az önrevízió alapjául szolgáló dokumentumok megküldését kérte a felperestől, amely kérését a felperes csak 2010. október 20-án, azt követően teljesítette, hogy az adóhatóság a 2002. évi visszaigénylés tárgyában indult eljárást 2010. október 8-án megszüntette.

Az így kiegészített tényállásra is figyelemmel pedig a felperes fellebbezése alaptalan.

Az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást - a fentiek szerinti kiegészítéssel - helyesen állapította meg és helytállóak voltak az abból levont jogi következtetései is.

A felperes a marasztalásra irányuló keresetét elsődlegesen a Pp. 312. §-ának (3) bekezdésében és a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében, másodlagosan pedig a Ptk. 4. §-ának (4) bekezdésében foglaltakra alapította.

Az, hogy a 2002. év tekintetében a felek szerződése nem ment teljesedésbe (az alperes részére termékdíj nem került visszatérítésre) a perben nem volt vitás.

Ezért ahhoz, hogy a bíróság a felperes fenti jogcímekre alapított keresetét alaposnak fogadja el, a felperesnek egyrészt azt kellett (volna) bizonyítania, hogy a 2002. év tekintetében a szerződés teljesítése (termékdíj visszafizetése) az alperesnek felróható okból hiúsult meg (lehetetlenült), másrészt, hogy a 2002. évi termékdíjak visszaigénylése kapcsán az alperes nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben tőle elvárható lett volna és ezzel a magatartásával a keresetben megjelölt összegű kárt okozott a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság helytállóan, a rendelkezésére állt bizonyítok okszerű értékelése és mérlegelése alapján állapította meg, hogy a felperes a fenti körülményeket a perben nem bizonyította.

Ezzel szemben az elsőfokú eljárásban beszerzett szakértői vélemények alapján azt lehetett megállapítani, hogy a felperes a 2002. évre vonatkozó visszaigénylési kérelmet már eleve elkésztetten terjesztette elő, ami önmagában akadályát képezte annak, hogy a kérelmet az adóhatóság - részben vagy egészben - alaposnak fogadja el és az alapján visszafizetést teljesítsen az alperesnek.

CS.F. igazságügyi szakértőnek a 2012. szeptember 3-án megtartott tárgyaláson tett nyilatkozata (23. sorszámú jegyzőkönyv harmadik oldal), valamint a felperes részéről csatolt elektronikus levelezés adatai alapján pedig azt is tényként lehetett megállapítani, hogy a 2002. évre vonatkozó eljárás elhúzódására és az időközben bekövetkezett jogszabályi változásokra tekintettel az alperes alappal kérhette a felperestől, tegye lehetővé számára az adóhatóság által kért önrevízió alapjául szolgáló dokumentumok áttekintését az esetleges adóhatósági szankciók elkerülése érdekében, amely kérését a felperes - nem vitásan - csak az eljárást megszüntető adóhatósági határozat meghozatalát követően teljesítette.

Ebből pedig azt a következtetést kellett levonni, hogy az önrevízió benyújtása nem az alperesnek felróható okból maradt el, ezáltal pedig az alperesnek ez a magatartása nem szolgálhatott alapul a Ptk. 312. §-ának (3) bekezdése szerinti kártérítési felelőssége megállapításához.

Alapítván állította a felperes a fellebbezésében, hogy a 2002. évre vonatkozó kérelem már 2003. április 18-án - határidőben - előterjesztésre került, ezért az önrevíziós nyomtatvány benyújtása esetén az adóhatóság a visszaigénylés iránti kérelmet érdemben elbírált volna.

Az iratokhoz F/20. alatt csatolt felperesi levélből, a Fővárosi Ítélet tábla .../2. számú végzéséből, valamint a felperesnek az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozataiból (például a keresetlevél 3. oldalának harmadik bekezdésében foglaltakból) kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a 2002. évre vonatkozó kérelem előterjesztésére csak 2005.

december 6-án, a 2001. évre vonatkozó kérelem hiányosságainak pótlásával egyidejűleg került sor. Ez azonban nem változtatott azon a tényen, hogy a 2003. április 18-án benyújtott eredeti kérelem a 2002. évre még nem terjedt ki, az erre az évre vonatkozó igény előterjesztésére csak 2005. december 6-án került sor.

Ugyancsak alaptalanul sérelmezte a felperes a fellebbezésében az adóhatóság megkeresésére, illetőleg az adóhatóság alkalmazottjának megidézésére vonatkozó bizonyítás indítványainak a mellőzését.

Helytállóan hivatkozott az alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes az adóhatóság megkeresésére indítványt nem terjesztett elő, ezért annak mellőzésével az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el.

Helytállóan hivatkozott az alperes arra is, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során tudomásul vette azt a tényt, hogy az általa kihallgatni kért H.J. részére az idézés az adóhatóság címén nem volt kézbesíthető, a tanú új idézési címét ugyanakkor nem jelentette be a bíróságnak, amit úgy kellett értékelni, hogy a tanú megidézésére vonatkozó indítványát a felperes nem tartotta fenn. (Ezt támasztotta alá az is, hogy az ítélethozatalt megelőző utolsó tárgyaláson a felperes képviselője akként nyilatkozott, hogy az ügyben további bizonyítási indítványa nincs.)

Mindezekből következik, hogy az elsőfokú bíróság sem az adóhatóság megkeresésének, sem pedig H.J. ismételt megidézésének elmulasztásával eljárási szabálysértést nem követett el.

Rámutat ugyanakkor az ítéletábra arra is, hogy az adóhatóság nyilatkozata, vagy az adóhatóság alkalmazottjának tanúvallomása egyébként sem lett volna alkalmas bizonyíték a felperesi kereset jogalapjának és összecszerűségének a bizonyítására. Azokból ugyanis megalapozottan még nem lehetett volna megállapítani, hogy az adóhatóság milyen tartalmú jogerős határozatot hozott volna az alperes 2002. évre vonatkozó kérelme tárgyában. Ennek megfelelően alaptalan volt a felperesnek az a fellebbezési állítása is, hogy az adóhatóság nyilatkozatának beszerzése nélkül az ügyben nem lehet megalapozott döntést hozni.

Alaptalanul sérelmezte a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak a szakértői bizonyítás elrendelésével illetőleg lefolytatásával kapcsolatos eljárását is.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 177. §-ában foglaltak helytálló alkalmazásával rendelt el (a felperes indítványára!) a perben szakértői bizonyítást, az annak eredményeként beszerzett szakértői vélemények alapján pedig érdemben helyesen állapította meg, hogy a 2002. évi termékdíjak visszatérítése nem az alperesnek felróható okból maradt el, illetőleg, hogy az alperes nem tanúsított olyan neki felróható magatartást, amely okozati összefüggésben állt volna a szerződés teljesítésének elmaradásával, ezáltal pedig a felperes állított kárának a bekövetkezésével.

Erre tekintettel pedig az elsőfokú bíróság a felperes mindkét jogcímre alapított keresetét érdemben helyesen utasította el.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen maradt. Ezért a felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján egyrészt az ügyvédi munkadíjból eredő saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni, másrészt köteles megtéríteni az alperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét is, amelynek összegét az ítéltábla a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdéseiben, valamint a 4/A. §-ban foglaltak figyelembevételével.

Az illetékfeljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt, „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési eljárási illetéket a felperes az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján ugyancsak köteles az államnak megfizetni.

(A fellebbezési eljárási illeték összegét az ítéltábla a Pp. 25. §-ának (4) bekezdésében foglaltak alapján, a 21 925 000 Ft összegű tőkekövetelés alapulvételével határozta meg.)

Debrecen, 2013. december 11.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -